

(Lk 12, 13-21)

Tada mu netko iz mnoštva reče: "Učitelju, reci mome bratu da podijeli sa mnom baštinu." Nato mu on reče: "Čovječe, tko me postavio sucem ili djeliocem nad vama?" I dometnu im: "Klonite se i čuvajte svake pohlepe: koliko god netko obilovao, život mu nije u onom što posjeduje." Kaza im i prispodobu: "Nekomu bogatu čovjeku obilno urodi zemlja pa u sebi razmišljaše: 'Što da učinim? Nemam gdje skupiti svoju ljetinu.' I reče: 'Evo što ću učiniti! Srušit ću svoje žitnice i podignuti veće pa ću ondje zgrnuti sve žito i dobra svoja. Tada ću reći duši svojoj: dušo, evo imaš u zalihi mnogo dobara za godine mnoge. Počivaj, jedi, pij, uživaj!' Ali Bog mu reče: 'Bezumniče! Već noćas duša će se tvoja zaiskati od tebe! A što si priprazio, čije će biti?' Tako biva s onim koji sebi zgrće blago, a ne bogati se u Bogu."

Dolazi do Isusa netko iz mnoštva, dolazi čovjek bez imena, bez godina, bez opisa, jednostavno: netko. I puno je lakše biti sastavni dio mase pa vikati, biti dio mnoštva pa pitati pitanje za prijatelja, nikako za sebe, pitati nešto pod maskom i skrivenim profilom, nego licem u lice. To su najčešći načini koje mnogi i danas koriste kada ne znaju ni sami kako bi postavili

pitanje, a da ostanu skriveni. Ponekad je lakše čovjeku govoriti ako se ne mora predstaviti.

I taj, neki nepoznati lik, želi da mu Isus pomogne kod podjele baštine, zemlje, imovine, nasljedstva najvjerojatnije. „Reci mome bratu da podijeli sa mnom baštinu!“ Imali smo ono kod Marte i Marije: „Reci mojoj sestri da mi pomogne“. Na nekoliko mjesta imamo zapisano kako ljudi od Isusa traže da bude sudac. Ipak, ne da se Isus uvlačiti u mrežu ljudskih spletki! I zato kaže: „Nisam ja sudac, nisam djelatelj! Nemojte mene petljati u svoja posla!“

Dakle, vrlo jasno danas pred nama stoji jedan primjer loših unutarbiteljskih odnosa, u kojima nesloga dostiže svoj vrhunac, očito nakon smrti

roditelja, jer se dva brata ne mogu dogovoriti oko podjele baštine.

Ma neće nas nikada politički stavovi, vrijeme ili način života dovesti do podjela i loših međuljudskih odnosa toliko lako koliko to može učiniti nešto materijalno. Puno lakše ćemo i bratu, i sestri, bilo kome, oprostiti neku ružnu riječ koju smo izrekli, svrstavanje u drugi tabor ili neku uvredu koju su nam nanijeli, puno lakše ćemo zamoliti ili uputiti ispriku za izgovoreno... Sve nam je puno lakše, nego što ćemo pustiti iz ruke nešto materijalno, za što smo se grčevito uhvatili, uopće ne razmišljajući o stvarnoj vrijednosti predmeta, kuće, zemlje, imanja ili novca na nekom računu.

I koja je onda stvarna vrijednost materijalnih dobara? Nula! Ništa! Nikakva vrijednost! Ako neki već za života roditelja traže načina da im pripadne nešto što će tek nakon smrti roditelja naslijediti, ako neki već za života roditelja traže načina da osiguraju neki potpis koji im jamči nasljedstvo, ako još uvijek živi roditelji moraju slušati što će biti s kućom kad umru, što li će tek biti kada se dogodi njihova smrt? To sve uništava naše odnose i vodi obitelj u propast. Sve su to stvarni slučajevi koji se kroz povijest ponavljaju.

I to je dobar temelj na kojemu će Isus izgraditi svoju pouku o pohlepi. Isus govori o čovjeku koji zgrće sve više i više u svoje žitnice, kao da će to ponijeti sa sobom kada završi zemaljski život.

Pohlepa nadilazi i krvno srodstvo, i prijateljstvo, i poslovnu suradnju, i potpisane ugovore. Ipak, pohlepa ne može nadići vrijeme, jer vrijeme je kategorija prolaznosti, odnosno onaj tko je pohlepan, njegova pohlepa može trajati samo za vremena, a to znači najviše onoliko koliko mu traje i život. Pohlepa je sklonost za tolikim stjecanjem materijalnih dobara da čovjeka može zaslijepiti do te mjere da ne vidi dalje od sadašnjeg trenutka. Kaže Isus svakome od takvih ljudi: *'Bezumniče! Već noćas duša će se tvoja zaiskati od tebe! A što si priprazio, čije će biti?'* Dakle, nemoj misliti da će tvoje imanje trajati vječno, nego shvati da su ti i život i smrt samo pitanje vremena.

Nasuprot pohlepi stoji skromnost. To je jedna vrlina koju većinom stječemo dosta kasno u životu. Znae, kada pričate sa starim ljudima, kažu: „Sinko, dosta je meni moja mirovina, pa dok Bog daje zdravlja, dobro je...“ I stvarno, ponekad tek u visokoj starosti počinjemo cijiniti ono najvažnije: život, zdravlje i zajedništvo. Sve ostalo dobro dođe, ali samo ako je u službi života, zdravlja i zajedništva.

Konačno, zar je stvarno potrebno dočekati starost da bismo shvatili koliko imamo, a zapravo nemamo? I koliko toga nemamo, a zapravo imamo sve? I što je onda cilj života: imati ili biti?

Vidljivo je, dakle, kako se pohlepa može lako postaviti između čovjeka i čovjeka, ali i između čovjeka i njegovog spasenja. Zato što i Bog, ali i materijalno bogatstvo traže cijelog čovjeka! Bogu služiš cijeli, i duhom, i tijelom, i dušom! Ili ćeš u potpunosti biti Božji, ili ćeš ostati potpuno zaluden materijalizmom. Sam biraš.

Bogu hvala da još uvijek stignemo. Stignemo i bratu i sestri pružiti ruku pomirenja, podijeliti s njima što imamo, ali da bismo ruku pružili, moramo tu ruku otvoriti, moramo iz te ruke pustiti ono što grčevito držimo. Ne možeš pružiti stisnutu šaku! Još uvijek stignemo u Bogu pronaći svoju sigurnost i svoje bogatstvo. To je jedini put do mira u duši.